

1

oerbegin
dat op het krijt
van zijn stem
verbleekt

oogverblindend
het voorwoord smaakt
naar wit en wrang
van verf stolt onrust
die rond zijn vingers
tolt

verwilderend

ons gijzelt

2

verwijder
uit het vilt
van je vel
wat woekert

proef

hoe smaakbedervend
tederheid schimmen
in traag gewaad
verwendt

wanhoop
ranselt

3

spuw
beelden
als bever

drijf van zand
zout uit
het zweet
en vergeet

hoe onvast
de morgen
in haar nevelbed
van begeerte
eenzaamheid
balsemt

raas
over een rug
van ruwer
ijs

het is de plicht
en het is juist
op goede voet
te staan nog vóór
de val zich opricht
uit elk onevenwicht

nors en haaks
hij wringt zich los
en sloopt twijfel

al te huiverig
op één been

verknaal
geometrie

duik
duizelingwekkend
tussen duizend
lettergrepen
want zachter
dan dons
is veerkracht
voltallig
in duizend
en een kleuren
getuimeld

weerbarstig

op het netvlies
van subtiele
vechters

6

val
uit de voute
van de avond

verpop
wat eenmaal
made was

en raak
van vlinders
het nachtelijk
velours

dat warrelt
over vroeger
gras

zich nu neerzet
onzeker
op franjes
van hoop

vleugellam

buiten tijd
en dauw

7

ontsteltenis
die zichzelf
herstelt

koppig
op de riek
van het roekeloze
de ommezwaai
een uitweg
baant

spontaan

de breuklijn
op een beschadigd
voorgevoel
vertekent

huilen
met één oog
nooit met het andere
dat anders kijkt

het huilt niet
het verwatert
omdat kilte onthardt
vloeibaar verzoet
en verzoent

is dit huilen
een zweem van zilver
om wat inwendig smelt
maar nooit stolt

het is de maan
die naar sporen tast
in uitgesproken leegten
van een landschap

melkwit
woorden ent
op de kelk
van het onverbloemde
denken

de metgezel
van de dood
onwezenlijk
achter de hoek
van het leven
ontmaskert

ons benadert
in de lokroep
van het bevrijden
en daarom
met het donker
vecht

hoe eigenzinnig
de roeier
buiten beeld
en baan uit
zijn vaarwater
peddelt

zwijgzaam

bewegend
uit de stilte
schuift en luistert
hoe wind van één zucht
hem nog zeewaarts
helpt

geruisloos

het teken
van de toendra
aan het gewei
van zijn hart
ontdooit

nog voor het vocht
onvruchtbaar smaakt
wordt het een vlucht
uit vier windstreken ver

hier herneemt een duik
die onderdompelt dieper
naar de rede zwemt

nooit bezwijkt een drenkeling
zolang hij zwalpt aan
het wrakhout van zijn wil

een waanbeeld
dat hij blindelings
uit de golfslag
van zijn blikveld
duwt

maar goed
dat de dood
geen goden schaakt
en god de dood
als eeuwig leven
tot zich neemt
(men zegt)

zo vreemd
en onbemind
is het donker
en naar goedheid
geurt het licht

het stuikt
in geuten
uit hemels
op ons neer
en klaart
en breekt
van wat onzichtbaar

het bekende
wordt

wat van Brabant
tot Buchenwald
en nog verder reist

hij verkent in het verkaveld
landschap van de droom
de boom vertakt van stam
tot wortel en het zware zwart
van vogels, het kunnen raven

of kraaien zijn, glimmend
in hun avondland even
raadselachtig, droefgeestig soms
zoals regen zichzelf bedruipt

in de ademstoot
van het woord gedrongen
hij stoot het onderling
van elk verband en wreekt
gezwind kwetsbaarheid

Revolte

is de kreet
die de kleur
van koude kleren
raakt en jaagt
door het merg
van dwerg
tot onbeminde
koning

onbetaamde troost
die zijn hersens rakelt
zijn onrust harkt

dan, je kop te pletter
tot de barst op de letter
van het bestaande
kraakt en zie

tussen scherpe scherven
vloeien vogels, vlucht
uit water het licht
struikelt een kleur
in ongenade

op het gedicht
van een schilderij

wat onzichtbaar is
nu leesbaar wordt
uit grond en grondlaag
blootgelegd, ligt

warmbloedig
in de wetenschap
van het gevoel
verankerd

hij weet wat wreedheid is
een weekt het weefsel
van dit raadsel

nooit
achterhaald

het eeuwenoud

van angst
en dood

er hangt onheil
in de licht
in de ontstemde stilte
van het tegenlicht
dat over mossen
uit het hoge noorden
nadert, van guurte
woorden wegs melt
uit het sneeuwend wit
van hun inborst

nergens gelouterd
behoedt onvrede
haar waakvlam
aanwakkerend
in vezels
van verzet

toeval

in een woord
van verf
bevroren

de hand

in de ban
van klei
gelegd

geraakt

hij vult
vormeloos
de tijd

met ongestild
verlangen
in

sterren
strikken de hemel
tot in de ruimte e
en niet zo barbaars
als de hel
is het vagevuur
waarin de wonde
-je weet wel, die zonde-
van het leven
kermt

wij bijten
in ons werelds vlees
en de vrees die ons besluipt
omdat het verder moet dan
onderweg

géén schuilhok
noch tochtvrije hoek
worden het wachtend
onderdak
en dakloos
nooit het praalgraf
voor wie beroerd
van verwondering
opkijkt

ik ben eenzaam
omdat ik een vogel ben
en beseft dat ik nooit
verder zal vliegen
dan het licht

in mijn bek
brandt mijn tong omdat
het vroeger avond wordt
en dan nooit over water
noch vuur voorspel
zoals een mens
van woorden

zwerfend

op zwaar gevederte
overlap ik de tijd
pendel ik tussen
kortstondige eeuwigheid

van jeugd
naar lichte

vrede
is een avond
die bloeit
voor de nacht
ontgrendelt

vale schepsels
uit de vrees
van hun verwarring
tilt

zachtmoedig

letsels van bezinning
stelpt na het zweet
van de begeerte

het is de zwoelte
van de avond die
langs wollen wouden
deemstert

rust
in het dwaallicht
van hun geest
verbrijzelt

gaandeweg
het mysterie
van de zwarte zwaan
ontrafelt

libido's
uit holten
lokt
om wat broeierig
in lenden
van lijzige liefde
ontspoort

nu
geen verzuim
dat gapend nog
weerstand
dempt

zo raakt
de schilder
uit zijn schors een dwang
die levenslang
vrijpostig
aanport

hoe je in tochtkamers
van verbeelding
nog adem
aan het overleven
sprokkelt